

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ „СТАНИ ГЕРОЙ!“

chitanka.info

Ламята Спаска се събуди от пронизващ зъбобол. Между два от зъбите на средната ѝ глава бе заседнал шлемът на младия юнак, който бе направил глупостта да ѝ се изпречи на пътя вчера и който се бе оказал учудващо вкусен като за толкова неузрял екземпляр. Сега обаче гадната железария от главата му се бе запречила между кътниците ѝ и причиняваше такава остра болка, че сякаш се прехвърляше и на останалите две глави. А за капак на всичко очевидно бе започнала и да ръждясва, тъй като в устата ѝ се плацикаше странен вкус на тенекия.

Спаска въздъхна и с доста голямо усилие се изправи на крака. Пещерата, в която живееше вече стотици години, бе започнала да ѝ отеснява в раменете. Змеят Пенчо, с когото се виждаха от време на време по на едно-две бурета вино, от доста години насам ѝ триеше сол на главата, че трябва да мине на диета, че тия млади юнаци имат доста холестерол, че е сто пъти по-добре да се ориентира към баби, които нямали грам мазнина и имали вкус на еленска сушеница... Досега Спаска бе подминавала упреците му с пренебрежение, тъй като си мислеше, че змеят просто се опитва да срине самочувствието ѝ, за да може по-лесно да се добере до прелестите ѝ. Явно мискининът обаче имаше право. Трябваше да преосмисли кулинарните си навици.

Когато излезе навън, видя, че денят е в разгара си. Пролетното слънце напичаше слабо, но старателно, пеперуди, птици и прочие сган пърхаха наоколо като в проклет анимационен филм, караконджулите премитаха хралупите си и изтърсваха усилено черги, явно наритани от жените си да свършат поне някаква работа... абе, с две думи, напълно нормален ден в Оранжевата гора. В интерес на истината гората също бе напълно нормална, изпълнена със зеленина, а и всички останали типично горски атрибути си бяха по местата. Селяните от близкото село Горно Таласъмиево я бяха нарекли „Оранжевата“ след онази прословута случка с вещера Краси, който се бе напил като казак и бе опожарил всичко след кратък инцидент, включващ фас от „Средец“, туба бензин и леко късогледство. На следващия ден, воден от угризения, ходещото доказателство за малоумност на човешкия род бе възстановил гората в предишния ѝ вид... или поне така си мислеше. Освен че бе доказан идиот, Краси се оказал и далтонист. След седмица-две всичко се оправи благодарение на двама пътуващи магесници от Македония, но прозвището „Оранжевата гора“ си бе останало и до днес.

Ламята с нежелание се запъти към западния край на гората, където живееше знахарят Тошко. Искрено се надяваше, че ще е достатъчно трезвен, за да успее да види каската на младежа между зъбите ѝ и да я извади безболезнено. По пътя се спря, за да поздрави учтиво групичката самовили, запътили се към потока да перат ризи, да клюкарят и да въздишат по неведоми младежи. След като ги изпрати със завистлив поглед (на тях определено не им се налагаше да спазват диети и други глупости), тя понечи да се върне на пътеката. Преди да успее обаче, върху нея буквално връхлетя бай Стамат — далечен правнук на Крали Марко, както постоянно обичаше да се хвали, силен като прадядо си и глупав като неодялан дървен стобор. Спаска плю ядосано, без въобще да ѝ пука (понякога забравяше, че плюнката ѝ представлява нещо подобно на коктейл „Молотов“):

— Къде си хукнал бре, непрокопсанико? Очи ли нямаш, та газиш дамите по пътя си?

— Не чу ли новината? — изстреля в отговор Стамат, докато се мъчеше да изгаси храстчето, имало нещастieto да бъде на пътя на Спаскината плюнка.

— Каква новина, чумата да те тръшне дано?

— Кастинг! В Горно Таласъмиево! Утре сутрин на мегдана!!!

— За какво кастинг бре, хаймана?

— За „Стани герой“, как за какво... Каквато си отвейна, сигурно и раждането си си проспала... — размърмори се Стамат. Спаска го плесна с опашка зад врата:

— Я не ми дръж такъв тон! И какво си се разщурал из гората като улав? Нали знаеш, че всичко е предрешено отдавна? Да не мислиш, че някой ще те пусне теб... — „... *каквато си прост*“, искаше да добави ламята, но успя да се спре овреме: Стамат бе твърде чувствителен на теми, касаещи умствените му способности.

— Тази година е друго! — ухили се юначагата. — Май наистина не си в час. Толкин и Перумов са дисквалифицирани за преписване!

— Не може да бъде! Ами другите? Джордж Мартин например?

— Докато дописвал 48-ата книга от оная боза, зациклил, понеже в един момент убил всички. Сега се чудел как да продължи, понеже имал договор с издателството за още 39 тома, а в един момент останал без грам герои. Последното, което чух за него, е, че бил се затворил в дома си и трескаво пишел описания на природата...

— А елфите?

— Елфите няма да се явяват, понеже този път щели да ходят на кастинг при Слави Трифонов! Някой ги бързикал, че само при него още не са се появявали елфи, те приели предизвикателството и в момента се контят и изучават „Притури се планината“ и „Кажки на майка си“.

Спаска усети как вълнението на Стамат се прехвърля и на нея. Кастингът за „Стани герой“ бе най-лесният начин да яхнеш гребена на вълната и да получиш цял фентъзи роман — само за теб! Години подред обитателите на Оранжевата гора се мъчеха да пробият, но нямаха и най-малък шанс: всичко бе предварително нагласено, дни преди конкурса се знаеше кого ще наградят и на кого ще е посветено поредното уродливо фентъзи. Сега обаче... Ако всичко, което казваше бай Стамат, бе вярно, имаше реален шанс за справедлив кастинг и справедлив избор на главен герой...

Докато ламята премисляше това, Стамат изтълкува мълчанието ѝ като учтив вариант на „довиждане“ и хукна да разгласява потресаващите новини из останалата част на гората. Спаска откъсна клон от най-близкия дъб и замислено го задържа. В мечтите си вече се виждаше победителка. „Спаска и проклятието на бродниците“... добро име за роман... или пък може би „Куестът за златната ябълка: величието на ламята“... а защо не и „С потури из Средната земя“...

* * *

На другата сутрин на мегдана в Горно Таласъмиево се бяха изсипали над три четвърти от съществата в Оранжевата гора. Самодивите по стар техен обичай се бяха скупчили отделно от останалите и нервно се кискаха. Векове наред те мечтаеха да се появят в еротична сцена от някой фентъзи роман и дори бяха тренирали за целта: всяка от тях носеше за доказателство разпечатка от „Хаджи Димитър“ (нецензурираният от властта ръкопис, включително и тайната сцена с Караджата, за която се носеха легенди, но никой, освен самите самодиви не бе чел). Със завидно постоянство те всяка година се явяваха на кастинга за „Стани герой“... и всяка година сукубите им откъкваха ролите. Този път обаче сексуалните вампирки бяха решили

да стачкуват заради подигравките, съпътстващи излизането на поредната книга на Стефани Майър. Самодивите тайничко злорадстваха и стискаха палци този път да им излезе късметът.

Вещиците и вещерите се бяха отделили на друга страна и безгрижно обменяха рецепти за любовно биле и средство против диария — техният начин да се справят със стреса и сценичната треска. Ако човек се вгледаше обаче, можеше да види притеснението в очите им. Вроденият им скептицизъм не можеше да ги накара да се отпуснат и да повярват, че този път няма изневиделица да изскочи някой пишман-магьосник, носещ странен прякор — Саранбозавият Маг, Пембеният Вълшебник или Страховитият Резедав Уорлок, да направи един-два евтини циркаджийски трика (които след това НИКОГА не се появяваха в романите) и да им отмъкне за пореден път ролята.

Ламята се огледа, за да види дали таласъмните са успели да пристигнат от Старозагорските бани — Стамат бе обещал, че ще им прати жар-птица с добрата вест. Не успя да ги види — явно закъсняваха някъде по пътя. Сред тълпата видя караконджула Минчо, който също се озърташе и търсеше братовчедите си, но безуспешно.

Спаска успя да зърне в навалищата змея Пенчо и започна да разтиква тълпата, за да се добере до него. Двамата пуфнаха по едно кръгче дим от ноздрите си (*елегантен и дъвен змейски поздрав, пукни от яд, Смог, ти, гуцер глупав и срам за летящото племе!*), след което се впуснаха в светски разговор за диети, начини за почистване на люспите на опашката и разликите във вкуса на селянин и гражданин.

Не бяха успели да разменят и по три приказки, когато на терасата на кметството излезе пиарът на „Стани герой“, неродената мома Ленче, и плясна три пъти с ръце. Тълпата приказни герои притихна.

— Здравейте и добре дошли на предварителния кастинг „Стани герой 2011“! — заговори Ленчето със звучен и добре школуван глас. Всички заръкопляскаха. Тя ги прикани към тишина с вдигнати ръце и продължи: — Моля всички живи твари да се наредят от лявата страна на кметството, а неживите — от дясната. Торбаланите ще раздадат на всеки един от вас номерче, с който ще се влиза. Благодаря ви за търпението! А сега мое удоволствие е да представя на вашето внимание журито на „Стани герой“!

Под бурните аплодисменти на обитателите на Оранжевата гора на терасата излязоха Те. Спаска притаи дъх, въпреки че и насън щеше

да познае лицата им. Четиримата Фентъзи Критици, известни като Светата Инквизиция на Фентъзито; хората, които налагаха тежкото си мнение каква да бъде модата сред света на измислените герои; същите онези Четирима, които според слуховете бяха в основата на Толкиновия Преврат и последвалата Велика Фентъзи Революция (*известна сред опозиционерите като Великото Тукане на Елфи Навсякъде*). Този път обаче... този път следващият фентъзи роман можеше да бъде под знака на българския трибагреник! Можеше да прекрати хегемонията на изкопираната капиталистическа митология и да я замени с българска — не по-малко крадена, но родна и българска...!

Спаска развълнувано затупка с опашка, вдигайки малки прашни облачета от мръсната земя. Четиримата Критици се прибраха величествено в кметството. Дежурните торбалани започнаха да раздават номерчета, опитвайки се да озаптят разбунената тълпа приказни герои.

Кастингът можеше да започне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.